

Skye Warren

Jezdec

Nastal čas provést další tah...

JEZDEC

Skye Warren

The Knight

Copyright © 2017 by Skye Warren

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Cardová, 2022

Cover © Zhivko P. Petrov, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2999-9 (pdf)

„To se nenakláněl trn k břečťanu,
to se břečťan ovíjel okolo trnu.“

Emily Brontëová, *Na Větrné hůrce*

PRVNÍ KAPITOLA

V jednu ráno mě probudí bušení průčelí postele do zdi, vibrace mi projíždějí tělem s pocuchanými nervy. Je to moje první noc v motelu Růže a koruna v západní části Tanglewoodu. Sténání se rozléhá, jako by na tenkých zdech visely reproduktory s mužským basem v pozadí. Přetáhnu si lehkou deku přes ramena a dokořán otevřenýma očima zírám do tmy.

Ve tři ráno se s leknutím probudím znovu, tentokrát je to výskání. Srdce mi buší a kůži mám lepkavou potem. Odstrčím přikrývku a posadím se. Ten rytmický pohyb postele působí skoro dotěrně, jako by se mě moji sousedé dotýkali.

Nejsem si jistá, kdy znovu usnu, ale když se proberu naposledy, ležím na boku, stočená do klubíčka na bílém prostěradle, a rukama si zakrývám hlavu. Budík mě červenými číslicemi informuje, že uběhlo jen pětáctýřicet minut.

„Jo... jo... jo, zlato, takhle.“

Teď se nějak rozpovídal. A má takový nenápadný přízvuk, který nedokážu zařadit.

Protože to není ten samý muž. Prozření mě zalije spolu s hanbou, jak jsem naivní. Žena ve vedlejší místnosti se nemiluje s manželem na nějakém nízkorozpočtovém výletě se zastávkou v Tanglewoodu. Je to prostitutka. A ti muži jsou její zákazníci.

„Děláš to moc dobře, zlato. Nepřestávej.“

Vzdávám to a už se ani nesnažím usnout, protože ta situace je mi až příliš povědomá.

Pod větrákem na zdi stojí židle a stůl ze světlého dřeva. Kůži mi ovívají poryvy chladného vzduchu a přinášejí s sebou vůni tabáku a čehosi, co nedokážu pojmenovat. Na čtvercovém stole leží všechno, co na světě mám – stahovací pytel, který jsem na koleji používala na špinavé prádlo, narvaný tolika šaty, kolik jsem jich večer dokázala pobrat. Knihy o starověké mytologii z toho semestru, kdy jsem odešla ze školy. Nemá smysl si je nechávat, ale nějak jsem se s nimi nedokázala rozloučit.

Malá hromádka peněz. Ne dost na otcovy léky a ani zdaleka ne dost, abych s jejich pomocí zachránila náš dům. Ale na pár týdnů mi zaplatí tenhle pokoj. Vystačí mi i na jídlo, když budu šetřit.

„A teď se otoč,“ ozve se rozechvělý mužský hlas z vedlejší místnosti. „Chci vidět ten tvůj krásnej veľkej zadek, za ktorej si platím. Jo, Jo, to je ono. Já ho prostě miluju.“

Naskočí mi husí kůže, a není to od toho větráku nade mnou. Myslím na tu ženu, se kterou je, na tu moji sousedku bez tváře. Na co asi teď myslí? Co cítí? Stud. Vinu. Úlevu.

Možná je dost chytrá na to, aby tohle všechno otupila alkoholem a necítila vůbec nic.

Z nějakého důvodu je od chvíle, kdy jsem přišla o dům, snadné soustředit se čistě na přežití. Mít kde spát, co jíst. Jak vyprat prádlo ve veřejné prádelně s ulepenými čtvrtáky a malými sáčky s pracím práškem z automatu. Je to snadné, protože přežití je něco, co se můžu naučit. V tolika ohledech jsem selhala. Zklamala jsem otce. A co horšího, matku. A sama sebe.

„Nebraň se. Chci ten tvůj zadek. Je tak nádherně pevný. Potřebuju ho.“

Tváře mi hoří studem. *Bože.*

Co ona na to? Má strach? Je se vším smířená? Ví, že je slyším? Je jí to jedno?

Už to dál nemůžu poslouchat.

Povrchy v koupelně se lesknou něčím, co rozhodně nejsou čisticí prostředky. Mezery mezi dlaždicemi jsou černé, jako by je tam někdo nakreslil tlustou fixkou. Je to nechutné, ale alespoň můžu pustit vodu. Proud dopadá na poškrábaný povrch vany s uspokojujícím rachotem, který takřka překryje zvuky sexu z vedlejší místnosti. Ještě pořád v šortkách a tílku na spaní se schoulím na víku toalety, opřu si bradu o kolena a nechávám si pokrývat tvář jemnou sprškou vody z kohoutku.

V jejím pravidelném hukotu neslyším ponížení své sousedky. Slyším své vlastní.

DRUHÁ KAPITOLA

Kdysi dávno jsem žila na hradě. Byla bych za něj položila život. Jenomže o ten Gabriel Miller nestál. Chtěl jen mou nevinost.

Dala jsem mu ji, ale to nestačilo.

Teď jsem odhodlaná dostat zpátky dům své rodiny.

Svislou mezerou mezi těžkými závěsy do motelového pokoje proniká sluneční světlo a rozděluje ho na dvě poloviny. Na jedné straně neustlaná postel a noční stolek se zaprášenou Biblií. Na druhé židle a stůl s neuspořádanou hromadou šatů a knih, artefaktů z mého bývalého života. Na zrcadlo dopadá obdélník světla, a tak si s jeho pomocí vyčistím zuby a upravím vlasy do jakž takž přijatelného účesu. Tam, kam se chystám, se nosí obleky na míru a manikúry z luxusních salonů. Obléknu si tričko ze Smith College a své oblíbené džíny, tenoučké brnění v bitvě o můj život.

Všechny peníze si zastrčím do zadní kapsy kalhot, spolu s klíčem od pokoje. Nechci je tu nechat ležet ani těch pár

hodin, co budu pryč. Pochybuju, že by v Růži a koruně uklízeli každý den, a i kdyby ano, třeba tu pokojské nekradou, ale nechci nic riskovat. Můj pohled na svět se ze školního a charitativních aukcí scvrknul na cenu párku v rohlíku ve stánku na rohu.

Otevřu dveře a jasné světlo mě na okamžik úplně oslepí.

Zakopnu o velké teplé tělo, které mi leží v cestě.

„Panebože,“ vyhrknu polekaně, s rukama na hrubém asfaltu. „Omlouvám se.“

Teprve v následující vteřině mi dojde, jak je to divné, aby mi přede dveřmi ležel nějaký muž. Dvě desetiletí přísné etikety mě naučila nejdřív se omluvit a pak teprve se začít ptát. Ta velká postava se nemotorně hrabe na nohy a já s vykulenýma očima o krok ustoupím.

Vidím před sebou světlé strniště a tmavě modré oči. Má na sobě příliš mnoho vrstev na to, abych si udělala jasnější představu o jeho postavě, ale je vysoký a statný. Jinými slovy: hrozba. Musím se přestat omlouvat a začít se bránit.

„Nemám žádné peníze,“ lžu, napůl připravená dát se na útěk. Dveře od mého pokoje jsou pořád ještě otevřené, zablokované jeho tělem, ale klidně tam nechám všechny šaty i knihy, když bude třeba.

Zamračí se, až se mu huňaté obočí spojí do jednoho. „Nechci tvoje peníze.“

Trochu se mi uleví, když mi dojde, že to není ten užvaněný zákazník z předešlé noci, ale klidně to může být kterýkoli jiný z těch mužů. Nebo někdo, kdo nemá dost peněz, někdo, kdo si to, za co nemůže zaplatit, chce vzít násilím.

Udělám další krok zpět. „Nechci žádné potíže.“

Existuje snad někdo, kdo by je chtěl?

Ten muž jako by vyrostl, aniž by se pohnul nebo narovnal. Připadá mi jako pes, který vycítil hrozbu a naježil kartáč chlupů na hřbetě. „Šáhnul jsem snad na tebe?“

Ta slova vyznívají jako uklidnění i hrozba zároveň. Zdůrazňuje, že se mě ani nedotkl, ačkoli přitom vrčí. Možná se mě nedotkl, ale je to pořádný kus chlapa zaparkovaný na dost nevhodném místě, se samotnou dívkou. Tu hrozbu ani není potřeba vyslovit, aby byla skutečná.

„Ne,“ řeknu a odkudsi zevnitř lovím sílu. „Ale blokuje mi cestu do pokoje.“

Ohlédne se zpátky do otevřených dveří a pohledem přejeđe po neustlané posteli a haldě na stole. Co asi vidí? Něco, co by stálo za to si vzít? Temné místo, kde by mi mohl ublížit? Prohlíží si to příliš dlouho na to, aby to působilo úplně neškodně. A když se podívá zpátky na mě, tváří se lišácky. „Kolik?“

Stud mi vystoupá do krku jako žaludeční šťávy. Myslí si, že jsem jako ta žena odvedle, ta, co má každou hodinu jiného zákazníka. „Víc, než si můžete dovolit,“ řeknu, což by mi mohlo zvednout náladu, kdyby to nebyla pravda.

Jeho smích je jako rachot kamení, ale upřímný, jako bych ho překvapila. „To se vsadím.“

Udělá krok stranou a máchne přitom rukou, jako by mi prokazoval úctu a naznačoval, že si můžu laskavě zavřít dveře.

Připadá mi to jako past. Neudělal by tohle predátor? Jakmile budu u dveří, strčí mě dovnitř. Přinutí mě dělat různé věci a po té noční zkušenosti je mi jasné, že mi nikdo nepříspěchá na pomoc, ani když budu ječet na celé kolo.

Ale když nemáte nic než dvoje džíny, pak přijít o jednu je velká ztráta. Udělám krok vpřed a nespouštím ho přitom

z očí, jako když pozorujete hada na cestě, kterého musíte obejít. V očích má takový zvláštní lesk, jako by už někdy viděl smrt. Jako by očekával, že ji uvidí znovu. Odtahuju se od něj co nejdál, zatímco se přibližuju ke svým dveřím, připravená se bránit, kdyby po mně vystartoval.

Místo toho mě pozoruje s rukama založenýma na mohutném hrudníku. Není to útok, ale zároveň mě ani nenechává na pokoji. Ten pohled se do mě propaluje s mnohem větší intenzitou, než by se slušelo na náhodného bezdomovce.

Podarí se mi dveře zavřít. Těžký zámek s cvaknutím zapadne na místo.

Tentokrát, když se na něj podívám, mám v očích zahořklý vděk. Pořád mu nevěřím, ale v jeho narušení mého ranního klidu je jakási zvláštní intimita, zakódovaný vzkaz ve způsobu, jak stojí a pozoruje mě.

„Jak se jmenujete?“ zeptám se ho.

Přimhouří oči, jako by pro změnu nevěřil on mně. Což je legrační, vzhledem k okolnostem. „Co je ti po tom?“

Nemělo by mi po tom být nic. „Já jsem Avery,“ řeknu přesto.

Odpoví mlčením, chladným a nezaujatým. Čeká mě jiná pevnost, kterou musím zdolat, a tak se vydávám pryč.

„Will,“ ozve se za mnou.

Zastavím se jen na kratičký okamžik, jen takové zaváhání uprostřed kroku. Tiché přijetí daru, kterých člověk mnoho nedostane. Nenazvala bych Willa přítelem, ale potřebuju každého spojence. V tomhle městě mám už příliš mnoho nepřátel.

TŘETÍ KAPITOLA

Nerovné chodníky mě zavedou k zastávce autobusu. Metro syčí a poskakuje celou cestu do centra, dokud nedorazím k železné bráně vznešeného pečovatelského domu.

Uvnitř jsou podlahy z bílého mramoru jakoby pocákaného jakousi stříbrnou horninou, která se třpytí ve světle masivních lustrů. Je to luxusní místo, mnohem velkolepější než cokoli, co si můžu dovolit pro sebe.

„Včera večer byl trochu neklidný,“ informuje mě sestra a v tichém tónu jejího hlasu zaznívá soucit. „Doktor mu musel dát nějaké léky na spaní. Bude asi trochu omámený, jestli se teď někdy probudí.“

„To nevádí,“ přiměju se k úsměvu. „Kdyžtak u něj jen posedím.“

Pravdou je, že se neprobudil celé tři dny, které uplynuly od toho infarktu. Ne když jsem za ním byla. Stydím se za to, že je to pro mě úleva. Když spí, tak se alespoň můžu

utěšovat, že odpočívá s klidným přesvědčením, že náš dům pořád ještě patří mně. A v blažené nevědomosti o tom, že jeho dcera prodala v aukci své panenství. Co mu řeknu, až přijde k vědomí?

Jak mu to vysvětlím?

Místnost je spoře osvětlená lampami, v jejichž žlutém světle září dřevem obložené stěny. Postel je větší než běžné nemocniční lůžko, s masivními plastovými zábrana-
mi. Prakticky všechno zařízení, které pípá a vrčí a udržuje mého otce v pohodlí, je schované ve starožitné skříni.

„Ahoj, tati.“

V těch bílých povlacích působí tak staře, papírově tenkou kůži na ruce má protkanou fialovými žilkami. Jizvy, které mu zůstaly po tom útoku, poutají pozornost. Při pohledu na ně mi přeběhne mráz po zádech. Ti, co ho napadli, jsou pořád ještě tam venku. I ten muž, který nám bloumal po zahradě, když jsme byli s otcem v domě sami.

Některé dny si říkám, že jsem jen paranoidní, jako by mě náš pád z výsluní až na dno změnil, udělal ze mě temnějšího člověka. Ale když se podívám na svého otce, tak křehkého a zlomeného, vím, že ten strach je oprávněný. Někdo tam venku mu chtěl ublížit. Možná ho i zabít. Poku-
sí se o to znovu?

Ne, dokud je tady. Ochranka na tomhle místě je stejně na úrovni jako jídlo a ošetrovatelská péče. Ta nejlepší. Kniha, kterou jsem mu tu nechala, pořád ještě leží neotevřená na nočním stolku. *Nebezpečné ženy v běhu dějin*. Učebnice příliš stará a ohmataná na to, aby se dala slušně prodat. Tak jsem si přinejmenším ospravedlnila, že si ji chci ponechat. Anebo možná potřebuju tuhle připomínku, že

ženy vždycky byly mocné, veškerým systémům, které se jim v tom snažily zabránit, navzdory. Nebyly jsme vždycky jen pěšáci v partiích mužů.

Sedím na kraji postele a čtu nahlas.

„Tvář, kvůli které vyslali tisíce lodí, inspirovala zrod bezpočtu příběhů o tom, co přesně se mezi Paridem a Helenou odehrálo a jak to dohnalo Tróju k válce. Byla to její krása, která muže přiváděla k šílenství? Nebo byla jen záminkou pro válku, která měla své kořeny v ekonomické nerovnosti? Nebo je v tom ještě něco víc, něco skrytého pod povrchem?“

Nevím, jestli mě slyší, ale stojím za to to zkoušet.

A čtení o Heleně a o Tróje mi vždycky připomene maminku. Otec jí tak říkával a to jméno jí sedlo. Nádherná žena, manželka krále. Nezačala válku – alespoň o tom nevím. Ale je záhadnou postavou mé minulosti, tajemnou bytostí, kterou si můžu poskládat jedině z úryvků vyprávění mého otce, stejně jako si lidé poskládali Helenu z bezpočtu interpretací a zmínek v historických análech.

„Helenina úloha v dějinách nastoluje hlubší otázky. Jak zastupuje ideál krásy? A do jaké míry ženský element ovlivňuje běh dějin?“

Z postele se ozve nějaké mumlání a já zvednu hlavu. Táta má pořád zavřené oči, ale mezi obočím se mu udělala vráska. Dotknu se ho na ruce a zjistím, že je jako led. Jemně mu ji stisknu a položím mu druhou ruku na čelo.

„Tati?“

Žádná odpověď.

Polknu přes knedlík v krku. „Nejspíš se nudíš. Úplně tě vidím, jak se na mě usmíváš a říkáš mi, že jestli budu číst ve tmě, zkazím si oči.“

Další nesrozumitelné zvuky, vzrušené mumlání. Rty se mu krátce pohybují, pak znehybní. Snaží se na mě mluvit? Je vzhůru, nebo se mu něco zdá?

„Slyšíš mě, tati? Jsem tady u tebe.“

„Heleno,“ řekne tichým chraplavým hlasem.

„Ano,“ zašeptám a mrkám, abych zahnala slzy. Ale z tónu jeho hlasu poznám, že mě neslyšel. Alespoň ne duchem přítomen. Není vzhůru, jeho realita je přefiltrovaná přes nějaký opar z léků. A ta touha v jeho hlase není určena žádné historické postavě. Patří mojí matce. Heleně Jamesové.

„Slečno Jamesová.“ Hlas za mými zády mě vytrhne z úvah a já se polekaně otočím.

Na krátký okamžik se srazí minulost s přítomností, než se dokážu vzpamatovat. Dalších pár mrknutí mi trvá, než se plně soustředím a rozeznám ředitele pečovatelské agentury.

„Pane Stewarte,“ vyhrknu ještě pořád rozechvěle. „Ráda vás vidím.“

Tváří se vážně. „Je mi líto, že se stav vašeho tatínka nelepší, ale doktor je spíše optimistický. I přes jeho věk a zranění se jeho vitální funkce drží na uspokojivých hodnotách.“

Na okamžik zavřu oči, rozervaná mezi modlitbou díky a prosbou do budoucnosti. „Díky.“

„Samozřejmě tu bude nadále přetrvávat riziko dalšího infarktu, nebo dokonce mrtvice, za dané situace. Na trhu se objevil nový lék, antitrombotikum nové generace, které by mu mohlo výrazně pomoci. Doktor vám vysvětlí další podrobnosti.“

Nový lék? To zní nákladně. A my nemáme pojištění.

Srdce mi poskočí. „Samozřejmě, ale já ne... nemůžu...“

Pochopení v jeho očích mi pootočí nožem v ráně. „S tím si nemusíte dělat starosti, slečno Jamesová.“

„Ale já... bohužel musím. Víte, momentálně ne...“

„Pan Miller už se o všechno postaral.“

Vím, že Gabriel platí za péči o mého otce tady, ale co když s tím přestane? Ještě nemám přístup k penězům z aukce – než uplyne předepsaných třicet dní, zůstávají v trustu. Otce by klidně mohli vystěhovat na ulici. V jeho stavu by to pro něj byl rozsudek smrti.

Pan Stewart přistoupí o krok blíž a položí mi dlaň na paži, kterou mám položenou na opěradle křesla. „Prosím, buďte úplně v klidu. Pan Miller dal naší organizaci velice velkorysý finanční dar. Jediná podmínka je, že váš otec bude mít veškerou potřebnou péči tak dlouho, jak bude potřebovat. Takže jak vidíte, nemusíte si s tím vůbec dělat starosti. Můžete se soustředit jen na tatínka.“

Nechápavě na něj zírám. Částka za pobyt zde je astronomická. Když otce přepadli a on zůstal upoutaný na lůžko, obvolala jsem všechny pečovatelské domy ve městě. V té době jsem si nemohla dovolit ani ten nejhorší, natož tohle. A Gabriel Miller zaplatil ještě mnohem víc, tolik, aby tu můj otec v klidu mohl dožít.

Pan Stewart se na mě tázavě usmívá. „Vypadáte skoro vyděšeně, má drahá.“

Slova mi bobtnají v krku, až jsou příliš hutná na to, abych je dokázala vyslovit. Zmatek. Vděk. Hrůza. Toho posledního lituju, ale nedokážu zaplašit otázku, co za to bude chtít.

„Pan Miller není člen rodiny,“ vypravím ze sebe.

Není ani přítel. Ne, je to nepřítel. Muž, který mého otce zlomil, který předal potřebné informace prokuratuře oplátkou za to, že ho otec okradl. Muž, který si lstí koupil mé panenství. Proč by nám měl pomáhat? Nemá k tomu žádný důvod. Což znamená, že si jen kupuje čas. Udržuje mého otce naživu, aby mu mohl znovu ublížit. A mě si udržuje poblíž, aby mě mohl znovu zničit.

„Chápu,“ řekne pan Stewart a já na něm vidím, že mluví pravdu. Člověk, který se pohybuje v blízkosti takových astronomických částek, jistě vidí spoustu krutosti, byť převlečené za laskavost. Kývne směrem ke knize v mé ruce. „Slyšel jsem vás, jak tatínkovi předčítáte. Je to moc hezké.“

Zavrtím hlavou. „Myslím, že mě neslyší.“

„Možná, ale laskavost není jen pro jejího příjemce. Občas znamená mnohem víc pro toho, kdo ji poskytuje.“

„Chcete říct, že Gabriel Miller potřeboval udělat něco laskavého? Protože způsobil pád mého otce?“

Mírný úsměv. „Snad. Ale spíš jsem měl na mysli to, o čem jste četla. Máte větší moc, než si dokážete představit, slečno Jamesová.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

V řecké mytologii je Helena Trójská nejkrásnější žena na světě. Ve středověkém a renesančním umění najdeme bezpočet jejích vyobrazení, z nichž každé představuje interpretaci krásy z pohledu toho kterého umělce. Možná že každá malá holčička si myslí, že právě ta její maminka je nejkrásnější na světě, ale pro mě není problém představit si matku v povlávající tóze, jak zasněně vyhlíží na třpytivě zelené moře.

To je moje Helena Jamesová, žena, po jejíž ruce prahlo vícero mužů. Žena, která si vzala krále. Žena, která je mým pravým opakem.

Já jsem zatím odešla z vysoké, přišla o rodinné sídlo a o panenství. Nic, o čem by se počínaje dneškem mělo vyprávět v mýtech až na věky věků.

A ať už je Gabriel Miller kdokoli, král to rozhodně není.

Ani tak mu nemůžu upřít velkolepost jeho nablýskané kancelářské budovy, která svou září překoná dokonce

i slunce. Ve vstupní hale Miller Industries vrhají lustry vyrobené z tisíců kousků světlo na vytesanou sochu Atlase. Podlaha je vytepaná z jakéhosi kovu s korozivním, a přesto krásným povrchem.

„Pan Miller je zaneprázdněn,“ řekne recepční s hezkýma průzračně modrýma očima za ocelovými obroučkami brýlí.

„Já vím,“ přikývnu omluvně. „Chápu, že to je neobvyklé. Ale on ví, kdo jsem, přísahám. Jsem tu... v osobní záležitosti. Kdybyste mu jen mohla zavolat...“

Ťuká něco do klávesnice, daří se jí vykonávat svou práci i v okamžiku, kdy plní funkci neprůstředelné zdi. „Omlouvám se, ale to není možné. Pan Miller je...“

„Zaneprázdněn,“ dokončím za ni, protože už to řekla nejmíň pětkrát.

Je odhodlaná mě odpálkovat stejně, jako jsem já odhodlaná se nedat. I kdyby to skutečně byla laskavost srdce, co přimělo Gabriela Millera poskytnout velkorysý dar té ošetrovatelské agentuře, i tak je pořád ještě majitelem mého rodinného domu. Mám papír od města, kde se to píše černé na bílém.

„Můžete mluvit s tím, kdo má váš dům na starosti.“

Část mě počítá s tím, že mě Gabriel možná odmítne přijmout, ale zatím jsem přesvědčená, že ani neví, že jsem tady. Frustrace se mi kupí v žaludku, kyselá a horká. Udělal to schválně, poslal mě pryč ve chvíli, kdy jsem se dozvěděla, že mi vzal dům. Postaral se, abych se neměla kam vrátit.

„Tak dobře,“ vzdám to, když jsem vyčerpala veškeré možnosti.

Řadový zaměstnanec mi nebude schopen pomoci. Nebude vědět nic o aukci mého panenství ani o Gabriellově roli při otcově pádu na dno.

Až na to, že člověk, který mi přichází v ústrety, není muž. Je to žena, tmavě modrý kostýmek podtrhuje útlý pas a dlouhé snědé nohy. Je mladší, než bych čekala u osoby, která má na starosti takhle veliký účet – jen o pár let starší než já.

„Slečno Jamesová,“ řekne a zní to takřka soucitně. „Jsem Charlotte Thomasová. Prosím, pojdte se mnou nahoru. Můžeme si promluvit o vašem případě.“

„Děkuji,“ vypravím ze sebe a jen matně vnímám, jak mě před sebou popohání směrem k řadě zářivých výtahových dveří. Takhle vřelé přijetí jsem nečekala od nikoho, a už vůbec ne od někoho, kdo je obeznámen s naší rodinnou situací.

Naviguje mě k výtahu na konci řady a přejetím karty přes snímač otevře dveře. „Až po vás.“

Vstoupím do blýskavé krabice a jsem si okamžitě vědoma svého prostého oblečení. Jak se za námi zavírají dveře, stanu tváří v tvář svému vlastnímu odrazu, malé vyděšené holčičce místo té silné ženy, kterou jsem chtěla být.

„Paní Thomasová...“

„Říkejte mi Charlotte, prosím. Paní Thomasová je moje matka.“ Mírně se otřeše a v očích jí přeskakují šibalské ohníčky. „Žralok v kostýmku.“

Zamrám, když mi to dojde. „Moment. Nina Thomasová?“

Široký úsměv, krásný, ale tak trochu mi v tu chvíli sama připomíná žraloka. „To je ona.“

„Byla přítelkyní mojí matky,“ řeknu, zničehonic nadšená. Ninu Thomasovou jsem potkala jen párkrát na nějakých společenských akcích, ale pokaždé mě stiskla v upřímném objetí a řekla mi, že vypadám úplně jako Helena Jamesová. A na svatbě byla mamince za družičku.

„Já vím,“ přitaká Charlotte vřele. „Mamka říká, že byly nejlepší kámošky. A když vezmeme v úvahu, že se prakticky s nikým nesnese, tak to už o něčem vypovídá.“

V tu chvíli mi dojde, že Charlotte pracuje pro Gabriela Millera, muže, který chladnokrevným kalkulem zničil mého otce. Muže, který si koupil mé panenství. Muže, který ukradl dům mé matky. Hrdlo se mi stáhne zármutkem a zvláštní úlevou, že tu matka není, aby toho byla svědkem.

Ve tváři se mi zřejmě musí zračit zděšení, protože Charlotte se mě jemně dotkne na ruce. „Vím, že váš případ provázejí... zvláštní okolnosti. A udělám všechno, co bude v mých silách, abych vám pomohla.“

„Takže mi vrátíte zpátky můj dům?“

„To ne, ale vysvětlím vám celý proces a provedu vás jím krok za krokem. Pan Miller je...“

Nedokončí větu, protože výtah cinkne. Dveře se otevřou a odhalí široký koberec orámovaný mahagonovými zdmi. Umění sestává ze dvou velkých pláten po každé straně, bílých s odvážnými barevnými šmouhami, spíš jen cákanci než malbou.

„Pan Miller je...?“ pobídnu ji.

Ohlédne se po mně. „Není snadné mu porozumět, ale je spravedlivý.“

Spravedlivý. I tak by se dalo popsat, jak si mě koupil. Jak mě šukal.

Hlava se mi točí z neznámého prostředí, z toho tlumeného osvětlení. V tom výtahu jsem si připadala maličkátá, ale to nebylo nic proti téhle chodbě. Jsem jako Alenka v říši divů, když právě snědla zmenšovací koláček. Všechno ostatní mi připadá v nadživotní velikosti a temnotě. A já padám a padám.

Ve srovnání se mnou kráčí Charlotte přes tu těžkou hromadu břitkým krokem. „Nebojte se,“ řekne.

Což nepůsobí zrovna povzbudivě.

Ale i tak ji následuju chodbou, snažím se držet hlavu vzpřímenou a bojuju s tou zvláště tíživou velkolepostí celého toho prostoru. Dojdeme k dřevěnému panelu bez kliky či knoflíku. Jen náznak obdélníku ve dřevě napovídá, že tam něco takového je. Charlotte se dotkne dřeva, které se jí pod prsty rozsvítí jako obrazovka, jakýsi druh zářivé instalace. Nejmodernější zabezpečovací technologie převlečená za staromódní luxus. Dveře se samy otevřou a odhalí ještě velkolepější kancelář.

Ladnými pohyby laně mě uvede dovnitř.

Jak za ní klopytám, připadám si jako nemotorné hříbátko, čerstvě narozené a bezelstné.

Před stolem o velikosti auta stojí dvě široké kožené židle. Usadím se na krajíčku jedné z nich, kolena tisknu k sobě a zastrčím mezi ně sepnaté dlaně. Dotyk džínoviny na kůži mě vrátí na zem. Doopravdy nepadám. Anebo jestli ano, budu muset už brzy přistát.

Charlotte se usadí na okraji stolu, jen pár kroků ode mě. „Váš dům je momentálně dočasně ve vlastnictví holdingové společnosti a čeká na aukci, jejíž výtěžek půjde na uhrazení dluhů.“

Propletu si prsty. „Já jen nechápu, jak bylo možné dům vyjmout z mého trustu. Nepatřil mému otci. Následky jeho odsouzení bych neměla nést já.“

Nemilosrdný vnitřní hlas mi našeptává, že moje matka tušila, že by se něco takového mohlo stát, a proto dům vložila do mého trustu, aby mě chránila bez ohledu na to, co otec provede.

Jaká tajemství asi znala?

„S tím trustem si nejsem jistá,“ prohodí Charlotte a tváří se omluvně. „Vím jen, co se stalo poté, co ho soud zabavil a následně přiklepl Miller Industries.“

Vím, že mým dalším krokem bude nevyhnutelně návštěva u strýčka Landona. To on spravoval můj trust od doby, kdy matka zemřela. A tvrdil mi, že dům je v bezpečí. Ale naposledy jsem ho viděla na té aukci, kde mě nazval děvkou. Kdy mi řekl, že jsem pošpinila památku své matky.

Hluboký nádech. „Je nějaký způsob, jak tu aukci zastavit? Co kdybych ty dluhy splatila?“

Gabriel Miller za mé panenství zaplatil milion dolarů. Po té aukci šly všechny peníze na podmíněný účet, ze kterého si je můžu vyzvednout, až uplyne třicet dní. To znamená, že za dva týdny budu moct zaplatit daň z nemovitosti i všechno ostatní.

„Obávám se, že na to je pozdě. Aukce je jediný možný způsob, jak může nemovitost přejít z našeho vlastnictví do vlastnictví někoho jiného. Pravidla, která definují naši roli coby holdingové společnosti, jsou velice přísná.“

Kousnu se do rtu. „Můžu si na něj přisadit?“

„To jistě ano,“ řekne pomalu.

„Za kolik se bude prodávat?“

„Aukce začne na dvou stech tisících. Jak vysoko se cena vyšplhá...“ Pokrčí štíhlými rameny. „Na běžném trhu má takový dům cenu několika milionů dolarů, ale v aukci se zpravidla domy prodávají za zlomek skutečné ceny.“

Zlomek, jako třeba milion dolarů? Protože víc nemám.
„Kdy je ta aukce?“

Zaváhá. „Kvůli tomu jsem vám volala.“

Mobil už si nemůžu dovolit. „Proč?“

„Ta aukce je za dva dny.“

Teď tedy rozhodně padám. „Ne. Do té doby ty peníze mít nebudu. Proč je to tak brzy?“

„Aukce se obvykle konají co nejdříve, aby bylo možné co nejrychleji splatit dluhy, a tím pádem nenarůstaly další úroky.“

„Dva dny!“ Bože, soud a vynesení rozsudku nad mým otcem trvaly šest měsíců.

Uhýbá krásným hnědým pohledem. „Váš případ byl urychlen ještě víc, než je obvyklé.“

V očích mě pálí, ale odmítám se před ní rozplakat. Místo toho zatínám ruce v pěst a bojuju s nápořem emocí. „Je nějaký způsob, jak dosáhnout odkladu?“

„Mohla byste si o něj zažádat,“ řekne pomalu. „Právník by vám s tím pomohl. Ale...“

Za našimi zády se ozve tichý hlas. „Žádný soudce ve městě ten odklad nepovolí.“

Vyskočím na nohy, otočím se a poprvé od chvíle, co si vzal moje panenství, stanu tváří v tvář Gabrielu Millerovi. Té noci jsem byla nahá, s bledou pletí a jasně rudou šmouhou na prostěradle. Zranitelná jako malé ptáče, s tváří